

DE CIRKEL ROND

VERHALEN

DE CIRKEL ROND

VERHALEN

Luk Gybels

Dank aan Henny de Graaf (proeflezen)

Copyright: Luk Gybels, Hasselt, maart 2016

Coverontwerp: Luk Gybels

ISBN: 9789402145014

Reacties: luk.gybels@gmail.com

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Polarize me

Sensitize me

Criticize me

Civilize me

Compensate me

Animate me

Complicate me

Elevate me

- Rush

INHOUD

De cirkel rond	9
Online	29
De bom en wat kogels...	35
Niet niks	83
Mist	93
Hiking als een Viking	111
No bad stuff	115
De valkuil van mijnheer Gustaaf	129
Enkelspel	135
Felix en het leven	185
Dokter Vanderkwabbelen	201
De kunst	217
Laatavondtrein	221
'Mevrouw, bent u er nog?'	233

DE CIRKEL ROND

Ze weet niet goed waar met haar handen te blijven. Stelt zich nonchalant op al is dat maar een waas, geneveld door haar timiditeit. Een kennersoog prikt daar zo doorheen en ontdekt de ongeslepen diamant die ze is. Ik bezit twee dergelijke ogen. Er is nog wat schaafwerk aan, maar scoren met haar zullen we, daar twijfel ik geen moment aan.

Die looks, dat goddelijke figuurtje van haar. Haar frisheid, en dat vleugje onschuld dat ze uitstraalt. Ze vertedert me maar is tegelijk bron van een soort vervreemding. Omdat, besef ik plots, ik me in haar herken. Ze lijkt wel een tweelingzusje van de jonge onbesuisde vrouw die ik als opgeschoten puber was. Haar postuur, de lange donkerbruine haren, het fijne gezicht maar ook de grote hertenogen waar ze gretig mee in de onbekende, grote wereld tuurt.

Ze haalt me de tiener die ik toen was, op mijn eerste sollicitatiegesprek, zo voor de geest.

***

De jaren zeventig van de vorige eeuw. Ik was, wat men tegenwoordig met een modern woord *schoolmoe* noemt, op zoek naar een baantje. 'Meisje gezocht als hulp bioscoop', zo ongeveer luidde de korte advertentie die in de krant mijn aandacht én interesse wekte. Tickets

verkoppen, en ijscrème en cola aan de kinderen: een leukere baan voor een zestienjarige meid kon ik me niet voorstellen.

Dat er van verkoop van zoete dingen aan kleintjes al helemaal geen sprake was, merkte ik toen ik het pand naderde waar ik mijn eerste sollicitatiegesprek zou hebben. In grote rode neonletters spetterde het woord *sexfilms* van de voor de rest troosteloze gevel. In een lange, smalle vitrine waren, blijkbaar al een hele poos geleden, foto's opgeprikt: de glans die ze ooit hadden, was verbleekt door het zonlicht; de hoeken omgekruld. Helemaal onderaan de langwerpige uitstalkast een stuk of tien dikke bromvliegen, die lang niet meer tot het rijk der levenden behoorden. Op de afbeeldingen, door het vol vetplekken staande vitrineglas nog net zichtbaar, prijken vele naakte lichamen, maar vooral in het oog springend waren de korte stukjes zwarte tape waar gulzig mee geknipt en geplakt was.

Hoewel niet echt naïef - ik wist heus wel af van de schepping 'jongen', had er zelfs al menig experiment mee achter de rug - maakte het betreden van zulk een etablissement indruk op me.

De oudere dame achter het loket keek me van boven haar klein leesbrilletje met indringende ogen aan, monsterde me vervolgens van kop tot teen en kraste dan dat ze de uitbater wel even zou roepen.

Ongeveer anderhalve minuut later was ze terug, samen met de patron.

Het was een vlotte Nederlander die me hoffelijk liet voorgaan op de trap naar boven, me vervolgens in zijn klein en wanordelijk kantoor vriendelijk een stoel en een drankje aanbood. Ik schatte hem achteraan de dertig. Zijn ongeschoren look, een baard van enkele dagen, en

de wilde zwarte haren die tot op zijn schouders vielen, gaven hem een artistiek cachet.

‘Heb je in deze branche al wat ervaring?’ vroeg hij.

‘Ik kom eigenlijk net van school...heb die niet afgemaakt,’ antwoordde ik gemanierd, doch een beetje te weinig zelfverzekerd.

Hij vond het op een of andere manier blijkbaar grappig, want hij begon te schuddebollen.

Ik wist niet goed hoe ik het had.

‘Is niet erg, euh - Brigitte was het, niet?’ vroeg hij.

Ik knikte bevestigend.

‘Oké, mijn naam is Sergio, aangenaam. Brigitte, hoever wil je gaan?’ informeerde hij dan.

Hoever...? ‘Tot iedereen buiten is,’ antwoordde ik voorzichtig, beducht voor strikvragen. Deed ik toch wel goed aan, of werd ook verwacht dat ik de accommodatie nadien nog poetste?

‘Wat wil je precies doen, welke dingen niet?’

‘De kassa en de verkoop van ijscrème en drankjes,’ gaf ik aan.

Hij lachte, andermaal. ‘Brigitte, dergelijke zaken verkopen we niet en voor de kassa kunnen we beroep doen op twee oudere dames.’

‘Oei,’ piepte ik, en dat ik eerlijk moest bekennen dat ik van film draaien geen kaas had gegeten.

‘Neenee’, grinnikte hij smakelijk, ‘hoeft ook helemaal niet, laat die kaas nou maar tussen mijn boterham, maar als jij van je kant een aardig boterhammetje wilt verdienen, zit je hier goed.’ Nog steeds met een lach om de lippen keek hij me onderzoekend aan.

‘Heb je een schop bij?’ vroeg hij dan, monkelend.

‘Een schop?’ herhaalde ik, pal staand - ik zag mezelf nog geen zand schoppen in de betonmolen die hij

misschien achteraan had klaarstaan om zijn zaak te verbouwen.

‘Ja, een schop - om poen te scheppen’, en hij bulderde het uit.

Ik wist niet of ik nu ook mee moest lachen.

‘Nee, ernstig nu’, vervolgde hij, ‘wat een fabrieksmeisje op één maand tijd aan de lopende band verdient, kan je hier op één dag binnenhalen. In feite op je dooie gemak, zonder er iets te voor moeten doen.’

Ik denk dat het gezicht dat ik toen opzette, niet getuigde van al te veel overtuiging.

‘Gewoon door jezelf te zijn, je charmes als jonge vrouw te gebruiken’, verduidelijkte hij. ‘En in de industrie is het hard werken, hier maar een beetje spelen, snap je?’

Poen scheppen zonder er iets voor te moeten doen...
Het klonk verschrikkelijk wervend maar tegelijk groeide mijn vermoeden én wantrouwen dat een en ander te maken had met het woord dat de kunstzinnige Sergio angstvallig vermeed uit te spreken: prostitutie...

Hij kwam ter zake. Dat beneden in het kleine zaaltje porno werd gedraaid - daar was ik dus zelf al wel achter - en, zei hij dan, in plaats van verder te tateren kon hij het me evengoed allemaal even tonen.

Voor de ogen was het wat wennen, de duisternis die doorkliefd werd door de lichtbundels die de projector op het scherm ratelde. Met veel gehijg en gekreun was op dat witte doek een koppel in de weer een acrobatisch nummertje op te voeren. Aandachtig gevolgd door de hoofden die ik hier en daar in de donkere zetels ontwaarde. Een bezoeker zag ik ter hoogte van zijn kruis met een activiteit in de weer die ik niet in een bioscoop verwachtte. Toch niet in de filmzalen zoals ik ze tot dan kende. Instinctmatig keek ik er van weg, naar de

immense lichtgroene gordijnen die er hingen, en ook naar de muur die opgetrokken leek uit een soort van vuilrood fluweel. Hier en daar langs de rijen zetels stond een staander opgesteld, een rol bevattend van wat op keukenpapier leek. Ik zag afval Emmertjes. En asbakken. Het zaaltje was rokerig maar het was vooral die indringende zure geur van rotte kastanjebloesems die op je adem pakte. De benepen lucht van de gore tempel van het mannelijke libido, het groezelige krocht waarin mannetjesdieren hun primaire driften op een zielige, laag-bij-de-grondse manier onder handen namen.

Sergio wees dan naar de kleine affiches, om de drie, vier rijen tegen de muur opgehangen. Met in grote drukletters 'bel voor:' geschreven, gevolgd door 'handmassage' en 'topless'. En, in kleinere letters, de melding 'bellen voor meisje achteraan in de zaal.'

Daar, naast de belknop, bevond zich de trap die niet enkel naar zijn kantoortje en het operator kamertje leidde, maar ook naar een balkonnetje. Zakdoekgroot, en met een gordijn in het midden om die ruimte nog eens te halveren. Om gelijktijdig twee klanten *af te werken*, zoals hij het noemde. Er direct bij vermeldend dat de menulijst die beneden uithing, summier was en dat het meest op te strijken viel met een *intiem*. Het duizelde me toen hij het desbetreffende tarief onthulde, er in één adem aan toevoegend dat de helft sowieso voor mij was.

'Ziezo', sloot Sergio (we waren weer boven in zijn smoezelig kantoortje) de korte rondleiding af, 'je kunt nu meteen beginnen - eerst even op proef natuurlijk.'

Dit verraste me compleet.

'Ik ben er helemaal niet op gekleed,' zei ik. Dàt was niet enkel als uitvlucht bedoeld, ik droeg dan ook een alledaagse jeans, T-shirt en een trui.

‘Wat je aanhebt, volstaat’ wuifde hij mijn bezwaar weg. ‘De meeste mannen stellen het wel op prijs als ze een doordeweeks gekleed meisje de trap zien afkomen. Van belang is de persoonlijkheid die onder je kleren schuilgaat. En bij jou’, en hij bekeek me nog eens van kop tot teen, ‘zit dat wel snor.’

Ik wilde op zijn minst toch nog een dag bedenktijd. Het was dan ook niet zo maar een normale baan, en nog wel eentje van het soort dat wel het laatste was wat ik in gedachten had...

‘Hoe sneller je in het bad springt, hoe vlotter je zwemt’, ging hij er licht over. ‘Ben je misschien een tikkeltje masochistisch aangelegd?’ vroeg hij ineens. Een vraag die me compleet overrompelde.

‘Maar nee! - helemaal niet.’ God, wat was ik op mijn hoede nu.

‘Brigitte, een goede raad: stel het dan niet uit, want anders ga je liggen piekeren en het zo jezelf alleen maar moeilijker maken. Laat die zelfkwelling nou maar over aan masochisten.’

Deze opmerking deed me in de lach schieten. Ook hem zag ik de mondhoeken omhoog krullen. Het was best wel een goedlachse, joviale kerel, niet echt de harde businessman of beantwoordend aan het vage beeld dat ik van mensen uit die sector had. Allesbehalve een halve of hele pooier dus, eerder een idealistische film liefhebber annex bioscoopuitbater die je in elk dorp aantrof. Oude filmaffiches aan de muur stuurden mijn vermoeden.

‘Ja’, bevestigde hij, ‘we hebben hier een tijdlang een wat je noemen kan normale bioscoop gehad. Maar de concurrentie - ik moet er geen plaatje bij maken - noopte ons te sluiten, óf een ander doelpubliek aan te spreken. De keuze was snel gemaakt.’

Ik zat intussen op mijn stoel te schuifelen en te twijfelen, maar uiteindelijk stond ik zelf versteld van de snelheid waarmee ik de knoop doorhakte. Ik wou thuis in Antwerpen kost wat kost weg en snel goed geld verdienen was de enige manier om dat te doen. Zo zag er althans kort samengevat de redenering uit die me op dat moment de logica zelf leek. Zijn bemerking, dat niemand iets hoefde te weten van wat ik precies deed, gaf misschien nog de doorslag.

Toen ik vanuit zijn kantoortje nog even een snelle glimp in het zaaltje wierp, werd ik overmand door twijfel. Zou ik het überhaupt wel durven, kon ik zoiets aan? Koude rillingen liepen over mijn rug.

Het was Sergio niet ontgaan dat ik aan vertwijfeling ten prooi was gevallen.

‘Aan Anneke, een van onze meisjes, ga je veel steun hebben,’ probeerde hij me op te beuren. ‘Bij haar krijg je wat meer uitleg, ze zal je beslist op je gemak stellen. Ik verwacht haar elk moment.’

Ik rilde, op het ogenblik dat ik zijn hand over mijn rug voelde glijden.

‘Brigitte,’ drukte hij me op het hart, terwijl hij me enkele keren troostend en bemoedigend over mijn rug wreef, ‘ga nou vooral niet piekeren en twijfelen, Je gaat het jezelf nooit vergeven als je het zelfs niet eens geprobeerd hebt, geloof me. En al ben je nog zo jong, dat is absoluut geen reden om zomaar je geluk te vergooien,’ praatte hij op me in als een bezorgde vader. ‘Wat denk jij, Brigitte?’

Wat ik dacht? Ik wist het allemaal niet meer, wat te denken. Het enige wat ik deed, was transpireren. Mijn voorhoofd parelde. Hij stopte me een Kleenex toe.

Zijn woorden bleven hangen, misschien had hij wel gelijk.

‘Toe nou Brigitte,’ Sergio was intussen gaan zitten en schoof zich op zijn stoel kort bij me, ‘zo een flinke meid dat je bent, ga nou niet zitten twijfelen aan jezelf: natuurlijk kan je het, dat zag ik meteen in je,’ en vertrouwelijk aanporrend sloeg hij me op de schouder. ‘Weet je, voor Anneke was het in het begin ook een hele drempel - wat denk je wel, normaal toch - maar je moet haar zo meteen maar eens horen pochen hoe makkelijk het wel gaat, hier flink wat geld verdienen. Een fluitje van een cent!’

Sergio spaarde geen moeite om me mentaal weer over de lat te krijgen. En het moet gezegd, die peptalk had ik op dat moment echt wel nodig.

Anneke kende ik nog niet maar ik kreeg wel het besef dat alle begin moeilijk was, hoe dan ook. En dat ik me niet wilde laten kennen.

Net op het moment dat hij vroeg of ik mijn trui wilde uittrekken, hoorden we een gedempte dringgg en lichte gelijk in zijn chaotische werkplek het belichtje rood op.

‘Rustig blijven nu’, sprak hij me kordaat toe. Om me vervolgens in telegramstijl, erg opgejaagd ook, nog snel wat advies mee te geven, tips to the point: ‘Denk eraan, gebruik jouw charmes. Jouw verstand ook: zorg ervoor dat hij niet te snel klaarkomt. Toch niet met de hand want dat loont nauwelijks. Ik hoef je niet te vertellen waar een lul thuishoort. Wees niet bang om je dijen te spreiden. Worden we allebei maar beter van. Uiteindelijk was het min of meer dat tòch wat je wilde, snoepjes verkopen. Het snoepje dat jij zelf bent aan de man brengen bij de grote kinderen die mannen per slot van rekening zijn, toch? Dat is wat telt, hou dat altijd voor ogen, dat het hier draait om de snoepjes, oké? Zo is iedereen tevreden, en dat is wat we moeten hebben.’

We waren opgestaan, ik vroeg of ik me nog eventjes vlug kon verfrissen.

‘Ga nu maar, je mag de klant nooit laten wachten. Je bent oké zo, je ziet er fantastisch uit en ruikt lekker. Maak je maar geen zorgen. Vooruit, het zal je heus wel lukken. Succes meisje.’ En hij duwde me zachtjes maar met aandrang zijn kantoortje uit, richting trap.

Allemachtig, Brigitte, schoot me, op weg naar mijn vuurdoop, angstig door het hoofd, *waar ben je in hemelsnaam aan begonnen?*

Het was een behoorlijk knappe jongeman die beneden stond te wachten. Een handvol jaren ouder, en minstens een kop groter dan ik. Wat, toen ik hem een handje gaf, meteen opviel, was de verlegenheid die bij hem welhaast even hard had toegeslagen als bij mij. Dat vond ik wel schattig, op een of andere manier verminderde het de spanning wat.

Hij had zware wenkbrauwen maar dat stoorde niet, het gaf hem een macholook. Die grote lippen en vooral de dromerige ogen van hem intrigeerden: ze stonden in feite een beetje haaks op de ruwe beharing boven de ogen en lieten hem een beetje soft lijken, als een vleesgeworden versie van een grote pluchen beer.

Ik diende naar hem op te kijken, letterlijk, maar ook een beetje figuurlijk, want dit was de vrij attractieve gast die er moest voor gaan zorgen dat ik zonder al te veel kleerscheuren zou terugkijken op mijn eerste werkervaring.

Ik stond vol verlangen, verlangen dat het snel voorbij zou zijn.

Terwijl we boven in de zetels plaatsnamen, begon hij te vertellen dat hij de volgende dag in het huwelijksbootje stapte en nu met vrienden de grens overgestoken was om zijn vrijgezellenavond te vieren.

Zijn makkers, die wat verderop in een kroeg zaten te wachten, hadden bijeen gelegd om hem nog eens van de vrijheid te laten genieten.

‘Dat is in onze kliek zo de traditie,’ zei hij, op een haast verontschuldigende manier, ‘in feite ben ik helemaal niet zo iemand die... Enfin, het is de eerste keer dat ik zoiets doe,’ gaf hij ontwapenend toe.

‘Voor mij ook!’ floepte het, vooraleer ik er erg in had, uit mijn mond.

We lachten allebei, zaten een beetje samen in hetzelfde schuitje. Dat hij hoorde dat ik geen Hollandse was en hij ook uit Vlaanderen kwam, van Brugge, niet eens zo ver van dit Nederlands grensstadje, liet mee het ijs breken.

‘Met jouw gezicht en jouw haren, in feite heel het postuur doe je me erg aan mijn vrouw denken,’ fluisterde hij. ‘Enfin, mijn toekomstige,’ corrigeerde hij zich.

‘Oh, wat een mooi compliment, zo lief!’ reageerde ik opgetogen. Een te simpele reactie, een beetje buiten proportie, zag ik snel in. Maar waarom ook begint die hier en nu, en vooral hier, plots over zijn vriendin - dacht ik daarbij. En dat zijn aanstaande bruid eens moest weten dat...

We keken naar het grote scherm, waar intussen een meisje de drie mannen die haar insloten om beurt op een blowjob trakteerde. Al was het met de haren getrokken, de manier waarop zij theatraal haar ding deed, toch lieten de beelden me, in die besloten ruimte, in het hier en nu van het toen en daar, niet echt onberoerd.

Op zeker moment draaiden we gelijktijdig onze hoofden naar elkaar, hij lachte bedeesd en innemend, met een blik die me nog meer met elektriciteit injecteerde. Hij vleide zich tegen me aan en toen hij, zo

kort bij mij, zijn lippen opende, dacht ik dat het zover was.

‘Kan zowel topless als massage?’ vroeg hij, naar zijn portefeuille grijpend. Hij wilde ook weten hoeveel een intiem kostte.

Hoe lang was ik samen geweest met hem? Ik had er in de verste verte geen besef van. Ik was nog altijd van de kaart toen hij weg was, alles in me zinderde na terwijl ik me verder stond aan te kleden. Ik had het gevoel het grote lot te hebben gewonnen, met mijn kont in de boter te zijn geploft. Zeker als ik me die andere creaturen herinner, die ik vaag in de zaal had zien zitten. Enger dan in een spookkot op de kermis: daar weet je tenminste dat de griezels nep zijn. Hoewel, zo realiseerde ik me, in het duister alles een beetje benauwd lijkt.

Ik had hét al met verschillende jongens gedaan, was allerminst een Mariabeeldje, maar niets kon tippen aan de ervaring die mijn hele lijf liet na tintelen. En dat voor mijn eerste keer, in dat baantje waarvan ik mijn contract nog niet eens had getekend.

Ik verkeerde in een euforische stemming, heel de wereld kon ik wel aan. Of tenminste: de wereld die zich in het bioscoopzaaltje bevond. Kriebeltjes in mijn buik, alleen al van het denken aan de vele bankbiljetten die me hier in de schoot gingen vallen. Dat het zo vlot ging, had ik nooit kunnen bevroeden. Deze betrekking zat me als op het lijf gegoten.

Met een welhaast extatisch gevoel klopte ik aan bij het kantoortje. Ik verwachtte daar op zijn minst enige vorm van lof toegezwaard te krijgen. Ik wist, hij had me dat als geruststelling toevertrouwd, dat het doen en laten in de privé-loge via een geheim kijkgaatje in de gaten kon

worden gehouden, voor de veiligheid van het meisje - zogezegd. Dat Sergio zojuist vast weleens gekeken had, daar twijfelde ik niet aan, zo iets had ik zelfs verwacht. De fierheid, als die van een pauw, straalde zo van me af. Als dit, zonet, geen vliegende start was, wist ik het ook niet meer. Er zat meer in me dan ik dacht. Sergio had het bij het rechte eind, mensenkennis was hem absoluut niet vreemd.

Het gezicht van de uitbater stond allesbehalve op zonnig toen hij de deur opende. Op de stoel waar ik daarstraks zat, bevond zich een vrouw die me met giftige ogen aankeek.

‘En?’ vroeg ik kort, me richtend tot Sergio, hengelend naar complimentjes, of tenminste eerlijke feedback. Mijn stem had lichtjes getrild: onder haar blik, die als dat mogelijk was me had gedood, voelde ik me in geen tijd weer zo onzeker als wat. Meteen had ik spijt dat ik mijn mond had opengedaan (al bestond het amper uit twee luttele lettertjes, het woordje dat ik uitgesproken had, ze waren er te veel aan). De stemming was nu om te snijden. En ik die dacht dat Sergio gezegd had dat Anneke een toffe meid was die me ging helpen: zoals ze naar me tuurde, als was ik een crimineel van het zuiverste soort, deed anders vermoeden. Begin twintig schatte ik haar, dellerig gekleed was ze, en op een bijna potsierlijke manier geschminkt. Alsof ze achter al die lagen rouge, mascara en lippenstift zichzelf weg wou verven. De valse wimpers en de iets te kleine beha die onder haar doorzichtig negligé om haar grote boezem spande, maakte het allemaal nog potsierlijker.

Staarde ik haar iets te lang aan? Feit was dat ze ineens driftig recht veerde en dan begon met mij de huid vol te schelden. Met haar verschrikkelijke taaltje, het plat-Hollands dialect van de streek allicht, hakte ze

ongenadig op me in. Zo kreeg ik te horen dat ik een stielbederfster was.

‘Snotneus van niets die je bent,’ tierde ze, ‘om hier zo maar even de zaken om zeep te helpen. Een condoom, hoefde dat niet? Er liggen er nochtans genoeg!’

We hadden er inderdaad geen gebruikt - wist ik veel!

‘Excuses daarvoor, ik weet het nu voor in het vervolg. Het was me ook niet gezegd,’ verdedigde ik me.

Oei, bedacht ik, zette ik daardoor Sergio niet in de wind? Oh, wat voelde ik me een domkop, en van het ene op het andere moment zo naakt, kwetsbaar. Nederig ook, terug met mijn voetjes op de grond geslingerd.

‘Geef alsjeblieft duidelijk aan wat ik moet doen, en wat niet kan,’ verzocht ik, hakkelend. ‘Ik wil leren en me bewijzen, laat me dan ook die kans, alsjeblieft!’

Telkens als ik eraan terugdenk, en me, net niet vallend op mijn knieën, voor haar zie smeken, loop ik vol plaatsvervangende schaamte.

Ze deed intussen alsof ze me niet had gehoord, achtte me zelfs geen blik waardig.

‘Anneke, alsjeblieft, geef me nog een kans, please!’

‘Anneke?’ keek ze vol verbazing op, ‘ik ben helemaal Anneke niet, voor wie neem je me wel, ik ben geen hoer! Troela die je bent, wie waan je je wel?’

Ik had het onmiskenbaar helemaal niet meer in de hand, sukkelde van de ene flater in de andere. Dat die twee iets met elkaar hadden, bleek het volgende moment, toen ook hij een forse veeg uit de pan kreeg, met het verwijt hoe hij het in godsnaam in zijn bol had gehaald om zoiets, en ze wees naar mij, binnen te halen.

Zijn voorzichtige, talmende opmerking dat ik, voor een eerste klant, het er toch zo slecht niet vanaf had

gebracht, beantwoorde het pokkenwif met banbliksems.

‘Niet-zo-slecht? Mijn reet ja! Ik heb ze zelfs zien staan tongzoenen, en dat was niet zomaar voor even én per ongeluk. Not done in ons metier!’ foeterde ze.

Hysterisch schepsel!

‘We moeten hier geen trutjes die zich als een bakvis zitten aan te stellen, alle spelregels aan hun laars lappend,’ riep ze. En het hield maar niet op, ik had blijkbaar nog een doodzonde begaan daar mijn gehijg, gekreun en geschreeuw bij momenten ‘dat van de filmsoundtrack overtroffen had en de gozers beneden onrustig maakten, op een manier die niet goed meer was.’

‘Jij mist elke vorm van professionalisme,’ raasde ze, ‘hét zit gewoon niet in je!’

Haar frontale aanval had mijn ogen vochtig gemaakt. Zorgde voor een dichtgeknepen keel, het minuscuul worden van mijn hartje ook.

‘Onze zaak heeft enig niveau en jij beantwoordt daar simpelweg niet aan, punt.’, klonk het schel.

‘Ik pas me aan, in alles, ik beloof u dat!’ betoogde ik, ‘ik zal mijn best doen, geef me alsjeblijft nog een kans. Alsjeblijft!’

De kritiek die ik met bakken over me heen kreeg, was niet mals - maar zò hard kon ze toch niet zijn om me de deur te wijzen? Want, alles in beschouwing genomen, al was ik daarstraks, na het belletje, met de staart tussen de benen het bioscoopzaaltje in gesukkeld, uiteindelijk had ik toch behoorlijk goed mijn best gedaan, dacht ik. Dat moest zij toch ook inzien. De jongen, die klant, had zich niet alleen tevreden getoond, hij had het me zelfs met zoveel woorden gezegd én dat benadrukt met een vrij riante fooi!

‘Het is simpel: wat er niet in zit, kan er ook niet uitkomen. Je hebt het gewoonweg niet,’ spuwde ze het uit. ‘Stijl is een talent, dat kan je niet aanleren. We zoeken deftige en discrete animeermeisjes, geen sletjes die onze reputatie om zeep helpen. Morgen moeten we er ook nog van kunnen leven, een bevel tot sluiting is wel het laatste wat we kunnen riskeren.’

Mij adviserend dat ik maar moest gaan tippelen, gaf ze Sergio gelijk het signaal mij naar de uitgang te brengen.

‘Op straat hoor je thuis: daar zijn speelpleintjes genoeg waar jij je kan uitleven,’ voegde zij daar nog sarcastisch aan toe, ‘hoor je trouwens niet op school te zitten?’

‘Tja’, verontschuldigde haar vriend zich toen we de trap afliepen, richting uitgang, ‘Jolanda is niet van de gemakkelijkste en als een meisje haar niet ligt...’

Hij had het duidelijk ook moeilijk met haar manier van reageren en zocht, zelf voor schut gezet door die kankerhoer die een pak jonger was dan hij, moeizaam naar woorden.

‘Brigitte, echt waar, ik zou je zo graag willen helpen, maar begrijp me, mijn vrouw is in alles wat de hostesses aangaat, nu eenmaal de baas. Sorry.’

Mijn ogen kreeg ik niet droog, uit mijn keel geen woord.

‘Meisje, ach...’, trachtte hij me te troosten toen hij zag hoe ik met mijn handen de tranen die over mijn wangen biggelden, probeerde te camoufleren. Hij reikte me een Kleenex aan en maakte dan aanstalten om me in zijn armen te drukken. Aan een warme, intieme knuffel had ik nu echt wel behoefte, zijn vrouw kon voor mijn part de pot op.

‘Trek het je niet aan,’ zei Sergio, ‘Jolanda is gewoon jaloers, ik ken haar intussen wel. Jij hebt meer dan je

best gedaan, ik vond je zelfs geweldig, zeker voor een eerste keer. Ga nou niet twijfelen aan jezelf. Brigitte, en knoop dit goed in je oren: je hebt absoluut niveau, pure klasse ben je,' benadrukte hij nog. En dat ik beter verdiende.

Ik depte mijn tranen.

Vlak voor hij me op straat zette, duwde hij me een visitekaartje in de hand.

'Zeg dat ik je aanbeveel.'

***

Renske Rietmaaiër, lees ik op het infoblad dat ze zojuist ingevuld heeft. In groot handschrift, letters die door de grote krullen haast als ballonnetjes van het papier rijzen.

Mijn blik valt op haar woonplaats.

Rietmaaiër uit Hulst...

'Wat doen jouw ouders; zijn het bedienden, zelfstandigen...?' vraag ik. Onder 'beroep ouders' had ze niets geschreven.

'Mijn vader is overleden. Mama heeft intussen al wel iemand, maar die moet ik zo niet.'

'Sorry.' Even weet ik niet wat zeggen.

'Is niet erg. U kon dat niet weten.'

'Dank je, Renske.'

Ronduit stralend, de timide lach die even op haar gezicht verschijnt. Ze grijpt het glas mineraalwater dat ik voor haar uitgeschonken had.

Eens te meer valt op hoe mooi haar fysieke verschijning wel is. De pracht die ze vanbinnen uitstraalt maakt het compleet. Een schoonheid, licht badend in bedeesdheid, een zeer intens niveau van ongereptheid en gemoedelijkheid uitwasemend. Zij is een meisje dat te boetseren valt. Hoewel onrijp, is ze er rijp voor.

Opgeslorpt ben ik, door de prettige gevoelens die ze bij me losweekt.

‘Mama heeft een zaak,’ zegt ze dan.

‘In wat?’

‘Allerlei dingen.’

‘Een kruidenierszaak, bedoel je?’

‘Nee,’ zegt ze. Het klonk bot.

‘Sorry, heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Nee, zeker niet, excuses - geen kruidenierswinkel, eigenlijk ook een soort van kleine bioscoop.’

‘Wat leuk voor je, kan je elke week lekker gratis de nieuwste topproducties zien’, zeg ik enthousiast.

‘Nou ja, dat ook weer niet’, en ze aarzelt even, ‘het is niet dat soort van film. Het zijn privécabines, met meisjes en zo.’

Ze spuwt het uit, als een vliegje dat tijdens het fietsen haar mond was komen binnen vliegen. Dan komt het voor alsof er iets aan de punten van haar schoenen hapert, want die zuigen op dit moment al haar aandacht op.

Het biedt mijn ogen de kans om dit meisje nog wat verder te bestuderen. De wolk die haar omhult, laat zich enkel maar omschrijven als charisma. Renske is een magneet, een investering die ongelooflijk gaat renderen, niets dat me daaraan doet twijfelen. Klanten zullen voor haar in de rij staan, elkaar verdringend. Puur goud is ze.

Het aanhalen van de professionele activiteiten van haar mama raakte duidelijk een gevoelige snaar. Weinig mensen die ik zo mooi weet kniezen. Maar het mag ook niet te lang duren: waarom nu nog verder rond de pot draaien?

‘Zal ik jou wat vertellen, Renske?’ probeer ik de gespannen sfeer te doorbreken, ‘ik zie het helemaal zitten met jou, je mag bij ons starten!’